Pregaria.cat

Entrada

La mirada de Jesús

Tres quarts de set de la tarda. Quan arriba el metro, l'andana està absolutament plena. Surt gent i ara entrem en onada. Cadascú mira de situar-se i tenir a prop on agafar-se.

Una mica situat, veig com el 80% de la gent mira el mòbil. A mi m'agradaria mirar la gent sense molestar ningú. Atenció discreta i també... atenció a l'interior, com diria Teresa d'Àvila. Em pregunto: "I Tu, Senyor, que miraves i mires tantes persones... Com miraries i mires ara aquesta gentada? Que potser vols que els meus ulls siguin com el teu humil sagrament?"

Totes les edats, moltes races. Predomina la seriositat i hi ha un cert aire d'avorriment. Es nota de seguida que la majoria viu aquest temps de forma transitòria. Temps quasi mort fins al propi destí. Hi ha qui es recupera una mica del cansament de la jornada, i aquells altres que, mentre van parlant, ignoren on són.

Un noi moreno deixa seure la senyora gran. El que escolta música pels auriculars es va movent, segurament, seguint el ritme. Uns quants no són indiferents a qui entra o surt: en uns moments n'han fet un repàs de dalt a baix, i fins et dirien la marca de la roba... És la publicitat!

Noto, Senyor, la teva mirada invisible i real. Els veus a tots. El seu exterior i el seu interior. Els coneixes i estimes. La majoria no en tenen consciència.

Quin regal que m'has fet, de ser conscient de la teva presència i companyia. Segurament m'estàs dient que la meva vida és per ajudar-te a transparentar l'amor del Pare a la gent. Quasi m'emociona pensar-hi. I com voldria omplir-me d'aquesta missió, d'aquesta amistat envers tothom!!

Hem arribat a La Sagrera, una estació de moltes connexions. Gentada que surt i m'arrossega. Gentada que entra... Un viatge més a la llista, una mica més joiós que altres dies perquè m'has fet adonar de com estimes la gent.

Moltes gràcies.

Jesús Renau sj.